

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ ТРАЙЧО

chitanka.info

Трайчовата мама думаше:

— Не закачай, сине, юрдечките! Много си лошо момче. В сърцето ти няма капка милост!

Трайчо ронеше трохи и мамеше глупавите юрдечки:

— Па-па-па!

Щом малките юрдечки с протегнати шии приближиха ръката му — Трайчо хвана най-първата, стисна я за шията, издигна я нагоре и започна да я клати. Тогава се втурна старата юрдечка да спаси чедото си.

— Разбойник! — засъска тя и го захапа за босия крак.

Трайчо пусна юрдечето, изхвъркна на улицата и побягна към реката.

Като стигна моста, злото момче се наведе, грабна един камък и го запокити към юрдечето ято, което мирно си плуваше във водата. Изплашените, юрдечки разпериха несръчните си криле и се пръснаха.

— Трайчо — обади се някой зад гърба му. — Ти ли си?

— Аз съм, дядо Вълко. Какво си понесъл в бремето?

— Малко жито нося. Отивам да го смеля на воденицата. Дотежа ми, затуй го сложих тук — да си поема дъх, — но сега няма кой да ми го повдигне. Ела, синко, да ми помогнеш.

Трайчо подхвана бремето и докато извика: хоп! — дядо Вълко го метна на гърба си. Изпъшка и закрета мудно по пътеката към воденицата. Той крачеше прегърбен и често се спъваше, защото очите му виждаха слабо. Едната връв на цървула му се беше развила.

Наместо да грабне бремето от стареца и да го отнесе към воденицата, Трайчо мислеше каква пакост да направи на дядо Вълка. Да му застъпи ли връвта, или да го препъне с някоя вършина?

— Не, друго ще направя! — рече си той и очите му светнаха.

Извади джобното си ножче, отвори го и се затече след дядо Вълка. Крадешком приближи и рязна чувала с острието. Житото шурна като червен ручей след стареца. Дядо Вълко нищо не угади. Но докато стигне до воденицата — всичките зърна изтекоха. Спуснаха се рой врабчета и ги изкълваха.

Трайчо хвърли още два-три камъка след юрдечките и запраши към къщи. Вечерта неговият баща се прибра целият побелял от брашнен прах. На трапезата Трайчовата мама попита:

— Какви новини носиш от воденицата?

— Остави се — отвърна бащата, — много ми домъчня за дядо Вълка. Сиротният старец, нали си има само една ябълка. Отръскал всичкия плод, събрал две кривчета ябълки и ги заменил с жито. Неговият съсед Радул му напълнил бремето с жито срещу ябълките. Тръгнал старецът с бремето за воденицата, но по пътя един проклетник му срязал с нож чувала и житото изтекло. Пристигна на воденицата и започна да плаче като дете. Нали е самотен човек — няма кой да му помогне.

— Ами кой му е пробил бремето?

— Не зная. Да го зная, ще му пречупя ръката.

Трайчо преглътна с мъка залька си и стана.

— Къде отиваш? — попита бащата.

— Спи ми се. Ще легна.

— Хайде лягай, че утре ще ставаме рано. Отиваме в града на пазар. Там ще ти купя сандалки. В други ден ще тръгваш на училище.

Трайчо се мушна под юргана и се замисли за дядо Вълка. Сега стои старецът, седнал на прага, и сълзите му текат ли, текат... Изведнъж някой го ритна силно и извика:

— Ставай!

Трайчо се надигна. През отворения прозорец грееше пълна есенна месечина. До прозореца, изправен, чер като дявол, стоеше дядо Вълко. В лявата си ръка държеше бремето, а с дясната стискаше една чепата дряновица.

— Влизай в чувала! — изкрещя старецът и от очите му изскочиха искри.

— Как тъй в чувала? — стъписа се малкият.

Трайчо не искаше да влезе, но като видя чепатата тояга — покорно се намъкна в чувала. Дядо Вълко го метна през рамо и закричи. Трайчо се опита да извика за помощ, но гласът му се беше схванал от страх. Старецът го отнесе бързо на воденицата. Ритна с крак вратата и влезе. Вътре беше пусто. Само воденичният камък се въртеше лудешката.

— Като нямам жито — тебе ще смея! Ти ми пропиля храната. Влизай в коша!

И дядо Вълко изтърси Трайча във воденичния кош. Трайчо се опита пак да извика, но не можа да изкара нито един звук. Езикът му

беше онемял. Воденичният камък го подхвана и го превърна завчас на прах. Дядо Вълко пое с ръка малко прах и поклати замислено глава.

— Жалко — рече той, — от туй зло момче наместо брашно излязоха трици.

И като изсипа триците пак в бремето, той го понесе към къщи. На двора го посрещнаха цяло ято юрдечки.

— Гладни сме! — заговориха юрдечките.

— Ей сега дядо ще си ги нахрани! — отвърна дядо Вълко и изтърси триците в едно корито. Забърка ги с топла вода и покани юрдечките: — Лапайте!

Още един път се опита Трайчо да нададе вик — но не можа нищо да каже, защото нямаше уста...

Събуди се разтреперан като лист. Пи една вода, разбра, че не е превърнат на трици, и излезе на двора. Там баща му стягаше колата за пазар.

— Тате — попита Трайчо, — с парите от чифт сандали може ли човек да купи две кринчета жито?

— Разбира се — отвърна бащата. — Защо питаш?

— Защото аз пробих снощи бремето на дяда Вълка. Аз съм виновен, а за да изкупя вината си, реших да се откажа от сандалите. Ти купи две кринчета жито на дяда Вълка, а пък аз ще походя бос, докато паднат дъждовете.

Бащата се развълнува. Той помилва сина си по главата и рече:

— Знаех, сине, че ти имаш добро сърце и ще се разкаеш. Готов ли си да тръгваме на пазар? За дяда Вълка не бери грижа. Снощи аз му напълних бремето. Дадох му от моето брашно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.